

Εισήγηση του Δημήτρη Παπακωνσταντίνου στην εκδήλωση "Ε.Ε. και εργασιακές σχέσεις" του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, Αθήνα, 30 Απρίλη 2014

5-μηνια, voucher και άλλα «προγράμματα» αντιδραστικής αναδιάρθρωσης της εργασίας και ανακύκλωσης της ανεργίας

Στα πλαίσια της καπιταλιστικής κρίσης και την προσπάθεια υπέρβασης της από την μεριά του κεφαλαίου, οι εργασιακές σχέσεις αναδιρθρώνονται ριζικά. Το κεφάλαιο σε διεθνές και ευρωπαϊκό επίπεδο προσπαθεί να «σταθεί στα πόδια του» ποδοπατώντας πάνω στις εργασιακές σχέσεις της προηγούμενης περιόδου και την αδυναμία του εργατικού κινήματος να καταφέρει νίκες στο σήμερα. Ιδιαίτερη θέση σε αυτό το σχέδιο έχει η νεολαία με το πρωτοφανές 60% ανεργία καθώς επιχειρείται να είναι η καύσιμη ύλη για της ανάγκες του κεφαλαίου. Από τις γαλέρες των τηλεφωνικών κέντρων, στους σερβιτόρους, στους πεντάμηνους και τους πρακτικάριους, συγκροτείται μπρος στα μάτια μας μια γενιά χαμηλών προσδοκιών και απαιτήσεων, χωρίς σωματείο και συλλογικότητα, χωρίς αναφορά σε συλλογική σύμβαση, ασφάλιση κτλ. Ότι είναι στέρεο εξαιρώνεται έλεγε ο Μαρξ, και σε αυτό το περιβάλλον της κατακερματισμένης εργατικής νεολαίας που δεν είναι εικόνα από το μέλλον όπως λέγαμε παλιότερα στις προκηρύξεις μας αλλά η ζώσα πραγματικότητα καλούμαστε να δούμε την πραγματικότητα στα μάτια και να αναμετρηθούμε με το ερώτημα της ανατροπής της.

Στην παραπάνω κατεύθυνση, αστικές κυβερνήσεις κάθε απόχρωσης, αλλά πάνω απ; όλα η Ε.Ε. ως επιτελείο της αντεργατικής επίθεσης, προωθούν τις αντιδραστικές «μεταρρυθμίσεις» και την αντεργατική πολιτική.

Σημαντική πλευρά της είναι και τα μέτρα και οι πολιτικές ώστε η ημιαπασχόληση-ημικατάρτιση να γίνει από εξαίρεση κανόνας στα πλαίσια του νέου εργασιακού μεσαίωνα που προωθούν, δημιουργώντας ένα νέο μοντέλο εργασίας.

Σημαντικά στοιχεία προώθησης των αντεργατικών αλλαγών είναι:

α) η χρησιμοποίηση της ανεργίας ως μοχλό για την επίθεση στα εργατικά δικαιώματα, ως δούρειου ίππου ενάντια στις πιο σταθερές εργασιακές σχέσεις.

β) ο κατακερματισμός, εξειδίκευση των επαγγελματικών δικαιωμάτων και της γνώσης με τα προγράμματα πετσοκομμένης κατάρτισης βάση των εντολών-αναγκών του κεφαλαίου. Εδώ χρησιμοποιούνται όλες οι μεταρρυθμίσεις στο χώρο της παιδείας των τελευταίων χρόνων, αφού αυτές οι εξευτελιστικές σχέσεις εργασίας θεωρούνται κομμάτι εκπαίδευσης και κατάρτισης.

γ) η πλήρης ελαστικοποίηση και κατακερματισμός των εργασιακών σχέσεων με συμβάσεις ορισμένου χρόνου που μάλιστα σιγά-σιγά παίρνουν τη θέση των συμβάσεων αορίστου χρόνου, ακόμα και στο «σκληρό δημόσιο» (δήμοι, παιδεία, υγεία). Οι εργαζόμενοι έχουν απέναντι τους πολλούς εργοδότες τον ΟΑΕΔ, τον Δήμο, την ιδιωτική εταιρία, το ΚΕΚ και μια 20ρια ΦΕΚ που στοχευμένα δημιουργούν ένα νομικό χάος γυρω από το πιο απλό θέμα: το για ποιον δουλεύω.

Τα προγράμματα για την «αντιμετώπιση της ανεργίας» ή «ευκαιρίες» απασχόλησης» όπως τις ονόμασε η

κυβέρνηση, κινούνται στη γνωστή αντιδραστική λογική της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την «απασχόληση», δηλαδή την πλήρη ελαστικοποίηση της εργασίας και την κατάργηση κάθε εργασιακού δικαιώματος, με αμοιβές «Κίνας» και άμεση επιχορήγηση των εργοδοτών. Με τις νέες εξαγγελίες και με τα διάφορα προγράμματα, η κυβέρνηση του προσπαθεί να ρίξει «στάχτη στα μάτια» των εκατομμύρια ανέργων και ειδικά της νέας γενιάς. Αυτά εξάλλου εφαρμόστηκαν και στις άλλες χώρες της Ε.Ε. δημιουργώντας τα 1 euro jobs (εργασία με αμοιβή 1 ευρώ την ώρα), βαφτίζοντας τους ...μισούς ανέργους σε «μερικώς απασχολούμενους».

Η έννοια των «ενεργητικών μορφών» στήριξης των ανέργων προέρχεται από την πρακτική του «workfare» που εφαρμόζεται εδώ και χρόνια κυρίως σε ΗΠΑ και Μ. Βρετανία, με αρκετές κινηματικές αντιδράσεις. Προκύπτει ως ένα εναλλακτικό μοντέλο του κεφαλαίου για την αναδιάρθρωση του «welfare state» (κράτος πρόνοιας). Πρόκειται για την αντίληψη που ορίζει ως αντίτιμο των προνοιακών παροχών προς τους ανέργους την προσφορά εργασίας. Με την οπτική του κεφαλαίου, οι άνεργοι είτε αναζητούν εργασία και δεν βρίσκουν, είτε δεν έχουν τα κατάλληλα εφόδια για να προσληφθούν, σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να επιλέγουν την επιδοτούμενη ανεργία για να μην δουλεύουν! Η αγορά διαθέτει μεν ευκαιρίες επαγγελματικής αποκατάστασης, αλλά πολλοί άνεργοι δεν έχουν εργαστεί τόσο στο παρελθόν ώστε η εργατική τους δύναμη να μην αντιστοιχεί στις απαιτήσεις των επιχειρήσεων. Εδώ είναι που παρεμβαίνει το αστικό κράτος, το οποίο με δική του πρωτοβουλία αναλαμβάνει να επιδοτήσει τους ανέργους για να «εκπαιδευτούν εργασιακά». Να ξεθεμελιώσει εργασιακές σχέσεις και με μοχλό την ανεργία να θεμελιώσει ακόμα πιο εκμεταλλευτικές εργασιακές σχέσεις και να ρίξει την τιμή του εμπορεύματος εργατική δύναμη σε μεσαιωνικά επίπεδα, πολύ κάτω από το φυσικό όριο αναπαραγωγής της. Πρόκειται για κατά γράμμα εφαρμογή της γραμμής των ΕΕ-ΔΝΤ-κεφαλαίου.

Κάθε τέτοιο μέτρο έρχεται να τροφοδοτήσει νέες απολύσεις και τελικά πολλαπλασιασμό των ανέργων, πλάι στις χιλιάδες απολυμένους από εργοστάσια και κλάδους του ιδιωτικού τομέα και τις στρατιές ανέργων που προετοιμάζονται από τις απολύσεις στο Δημόσιο. Η καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων και η αναδιάρθρωση των “μη ελαστικών” εργασιακών σχέσεων, η ανεργία και η εξαθλίωση διευκολύνει το πέρασμα αυτής της πολιτικής. Αυτή τη στιγμή, πάνω από 1 στους 4 εν δυνάμει εργαζόμενους στην ελληνική επικράτεια και 2 στους 3 νέους είναι άνεργοι, σύμφωνα με τα επίσημα στατιστικά.

Η μισθωτή εργασία, λοιπόν, γίνεται **«πακέτο εργασίας»** και εκπαιδευτικό σεμινάριο που δίνεται στους ανέργους, όχι για να επιβιώσουν, αλλά για να μπορέσουν να ξαναδουλέψουν, ενώ ο μισθός μετατρέπεται σε «επίδομα εργασίας»! Αυτή η μετατροπή δεν είναι καθόλου καινούρια. Υπήρχε ως λογική στις πολιτικές εισόδου στην εργασία που ίσχυαν για τους απόφοιτους δευτεροβάθμιας και τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, με την μορφή της «μαθητείας» ή της «πρακτικής άσκησης». Στον νέο εργαζόμενο - με την συνεισφορά του κράτους, της Ε.Ε. και του πανεπιστημίου-, προσέφεραν ένα χαμηλόμισθο, ή και τελείως απλήρωτο, προσωρινό «πακέτο εργασίας» ως «πρώτη ευκαιρία». Η άμισθη ή «μαύρη» εργασία των «μαθητευόμενων» αποτελεί χρόνιο καθεστώς εργασίας στα δικηγορικά γραφεία, στα ΜΜΕ, στις εταιρείες πληροφορικής, κ.α.. Η λογική του «πακέτου εργασίας» ως ανταλλακτικό εμπόρευμα για το βιογραφικό του νέου/ανέργου, μπαίνει εν μέσω κρίσης από την περιφέρεια στο κέντρο των εργασιακών σχέσεων.

Αυτή την περίοδο υλοποιείται το δεύτερο κύμα των λεγόμενων προγραμμάτων **«ενεργητικής αντιμετώπισης της ανεργίας»**. Τα προηγούμενα προγράμματα ενέπλεξαν περίπου 80.000 εργαζόμενους - “ωφελούμενους” και σήμερα γύρω στις 50.000. Βάση των τελευταίων εξαγγελιών του Σαμαρά και του Βρούτση (Φεβρουάριος 2014), το σχέδιό τους είναι να υπερβούν τους 440.000 εργαζόμενους (πάνω από το 20% του εργατικού δυναμικού της χώρας!) σε τρεις βασικούς πυλώνες:

- τα προγράμματα Κοινωνικού Εργασίας, το πρόγραμμα «εγγυήσεων για τη νεολαία» (Youth Guarantee) και την αξιοποίηση και των πόρων του νέου ΕΣΠΑ για την περίοδο 2014- 2020. Πρόκειται για προγράμματα συνολικής δαπάνης 4,4 δισ. ευρώ.

B. Τα «Προγράμματα» που εφαρμόζονται στην Ελλάδα ως μορφή «ενεργητικής πολιτικής» κατά της ανεργίας

Οι μέχρι στιγμής, κύριες μορφές εφαρμογής των ενεργητικών μορφών στήριξης των ανέργων στην Ελλάδα που λαμβάνουν επίδομα ή ανανεώνουν την κάρτα τους στον ΟΑΕΔ:

1. Τα voucher, που χωρίζονται στις εξής δύο κατηγορίες

1 Οι «επιταγές κατάρτισης» (training voucher), ουσιαστικά, πρόκειται για σεμινάρια εκμάθησης νέων τεχνολογιών που, πέρυσι τουλάχιστον, συνοδεύονταν από ένα επίδομα 500 ευρώ. Οι περίπου 30.000 «ωφελούμενοι» για ένα μήνα έχασαν το επίδομα τους ή αναγκάστηκαν να «μηδενίσουν» την κάρτα ανεργίας τους για να πάρουν τελικά το πεντακοσάριο, με αρκετούς μήνες καθυστέρησης.

2 Οι «επιταγές εισόδου στην αγορά εργασίας για άνεργους νέους ως 29 ετών», απευθύνεται σε απόφοιτους Πανεπιστημίων/ΤΕΙ και δευτεροβάθμιας και μεταδευτεροβάθμιας εκπαίδευσης με πεντάμηνη, εξάωρη «πρακτική άσκηση» σε επίσης «ωφελούμενες» εταιρείες του ιδιωτικού τομέα για 2.700 ευρώ για τους απόφοιτους ΑΕΙ/ΤΕΙ και 2.400 ευρώ για αποφοίτους λυκείου (400 ευρώ μηνιαίο). Οι πληρωμές γίνονται επίσης επιδοματικά κι όχι κάθε μήνα, ενώ τα ένσημα που βάζει ο ΟΑΕΔ είναι μόνο για την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, δεν υπολογίζονται δηλαδή για επίδομα ανεργίας και σύνταξη. Τα πρόγραμμα αυτά περιλαμβάνουν: θεωρητική κατάρτιση 80 ωρών, πρακτική άσκηση των ωφελουμένων σε επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα διάρκειας 500 ωρών, η οποία δεν θα υπερβαίνει τους 5 μήνες και θα υποστηρίζεται από τον επόπτη πρακτικής που θα ορίσει ο πάροχος κατάρτισης (ΚΕΚ).

3. Τα «προγράμματα κοινωφελούς εργασίας», στην πραγματικότητα είναι πεντάμηνη κάλυψη πάγιων και διαρκών αναγκών δήμων, νοσοκομείων, μουσείων, σχολείων και λοιπών δημοσίων υπηρεσιών έναντι ενός επιδόματος (ενώ τα ένσημα τα βάζει ο ΟΑΕΔ). Το πρώτο κύμα των προγραμμάτων αυτών (2012-2013) αποτέλεσαν την αφορμή ίδρυσης μιας σειράς ΜΚΟ με ευφάνταστα ονόματα «οικολογίας» και «αλληλεγγύης», με μοναδική ασχολία την υπενοίκηση «ωφελούμενων» στο κράτος. Γύρω στους 80.000 άνεργοι/ες πανελλαδικά εργάστηκαν σε αυτά έναντι ενός συνολικού μηνιαίου επιδόματος 625 ευρώ που πληρώθηκε με μεγάλη καθυστέρηση και έπειτα από κινητοποιήσεις. Φέτος το ποσό αυτό μειώθηκε πάνω από 20%! Η δεύτερη φουρνιά «ωφελούμενων», που ξεκίνησε από τα τέλη του 2013, “επιδοτείται” με το ποσό των 490 ευρώ (19,6 ευρώ την μέρα), ή 427 ευρώ (17,1 την μέρα) για όσους είναι κάτω των 25. Οι εργαζόμενοι καλούνται να εργαστούν σε κρίσιμους χώρους εργασίας, όπως δήμοι, περιφέρειες, σχολεία, δικαστήρια, ΚΕΠ, ασφαλιστικά ταμεία και άλλες δημόσιες υπηρεσίες, εκεί όπου δηλαδή χτυπά το κύμα των διαθεσιμότητων και απολύσεων. Διώχνουν τους μόνιμους, έμπειρους και «υψηλόμισθους» για να προσλάβουν με ημερομηνία λήξης, προσωρινούς, και πενιχρά αμειβόμενους.

4. Η Μαθητεία, απευθύνεται σε νέους και νέες ηλικίας 16-23 ετών που είναι απόφοιτοι τουλάχιστον της Α΄ Τάξης Λυκείου. Συνδυάζει τη θεωρητική και εργαστηριακή εκπαίδευση στην τάξη με την πρακτική άσκηση σε επιχειρήσεις του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα. Οι ΕΠΑ.Σ. Μαθητείας ανήκουν στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση και η φοίτηση σ’ αυτές διαρκεί δύο σχολικά έτη (4 εξάμηνα). Οι μαθητές κάνουν την πρακτική τους άσκηση από 4 ή 5 ημέρες την εβδομάδα σε επιχειρήσεις του δημόσιου ή ιδιωτικού τομέα, κατά τις πρωινές ώρες, ενώ το απόγευμα υλοποιούνται θεωρητικά και εργαστηριακά μαθήματα στις ΕΠΑ.Σ. Η αμοιβή των ασκούμενων μαθητών ανέρχεται στο 70% του κατώτατου μισθού της ΕΓΣΣΕ και για τα τέσσερα εξάμηνα της πρακτικής άσκησης. Η επιχείρηση, στο πλαίσιο της πρακτικής άσκησης επιδοτείται με 13 ευρώ για κάθε μαθητή ημερησίως όπου τα 5 ευρώ πάνε στον εργαζόμενο (μεικτά) και τα 8 στο αντίστοιχο ΚΕΚ - αφορολόγητα κιόλας! Η επιδότηση καταβάλλεται είτε στον εργοδότη ή απευθείας στον μαθητή. Το έργο της «Πρακτικής Άσκησης των Μαθητών στις ΕΠΑΣ ΟΑΕΔ» έχει ενταχθεί στο Επιχειρησιακό Πρόγραμμα «Εκπαίδευση και Δια Βίου Μάθηση» του ΕΣΠΑ και συγχρηματοδοτείται από το ΕΚΤ (Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο) και από εθνικούς πόρους.

Γ. Το πολιτικό μας σχέδιο

Τα πρώτα συμπεράσματα που μπορούμε να βγάλουμε είναι ότι δημιουργείται μία νέα γκριζα ζώνη μέσα στους εργαζόμενους. Ο ωφελούμενος, ο οποίος δεν είναι ακριβώς εργαζόμενος, αλλά ούτε και άνεργος, είναι ένα νέο είδος ανθρώπου. Είναι αυτό που το κεφάλαιο πάντα είχε στη φαντασία του. Απεχθάνονται την λέξη εργασία και εργαζόμενος, θυμίζει κοινωνική λειτουργία και κάποια κοινωνική τάξη, θα προτιμήσουμε την απασχόληση. Από την άλλη υπάρχουν τόσες πολλές συνυποδηλώσεις; εργατικό κίνημα, εργατικό σωματείο, εργατικά δικαιώματα, εργατιά κοκ. Άρα είναι προτιμότερο όταν ξαναμοιράζεις την τράπουλα και αρχίζεις μια νέα παρτίδα, όπου κανένας από τους παλιούς κανόνες δεν θα ισχύει ή μάλλον εσύ θα ορίσεις τους νέους κανόνες, να αλλάξεις και τις λέξεις. Η ονομασία ωφελούμενος είναι άλλη μια απόδειξη ότι το κεφάλαιο έχει αίσθηση του χιούμορ, προσπαθεί λοιπόν να μετατρέψει την πιο άγρια βουτιά στην εκμετάλλευση να την βαφτίσει ωφέλεια και να της δώσει ένα ηθικό φιλανθρωπικό υπόβαθρο. Όλη αυτή η διαδικασία μας δείχνει ότι το κεφάλαιο, το κράτος του και οι μηχανισμοί του κάνουν ταυτόχρονα με την επίθεση στην εργατική τάξη και μιας ευρείας κλίμακας ιδεολογική επιχείρηση νομιμοποίησης της.

Τέσσερα επιπλέον συμπεράσματα είναι λοιπόν:

Πρώτον, ο «ωφελούμενος», ενώ θεωρείται εργαζόμενος για τις στατιστικές υπηρεσίες του κράτους (μειώνοντας το ποσοστό της ανεργίας), χάνει κάθε όφελος που απορρέει από το γνωστό εργατικό δίκαιο. Λόγω της μικρής χρονικής διάρκειας της απασχόλησης, είναι δυσκολότερο να συγκροτήσει συλλογικούς δεσμούς στον χώρο εργασίας του.

Δεύτερον, Μεταλλάσσεται ο χαρακτήρας του ΟΑΕΔ και γίνεται πια είτε ο οργανωτής του μεγάλου σκλαβοπάζαρου της νεολαίας, είτε και ο ίδιος ο οργανισμός γίνεται εργοδότης.

Τρίτον, καλύπτονται πρόχειρα πάγιες και διαρκείς ανάγκες του δημόσιου και του ιδιωτικού κεφαλαίου που μένουν κενές λόγω των μαζικών απολύσεων, με πολύ χαμηλότερο, ως μηδενικό, κόστος σε σχέση με τη μέση τιμή του εμπορεύματος που λέγεται εργατική δύναμη.

Τελευταίο, αλλά ίσως και σημαντικότερο, οι εργαζόμενοι διαπαιδαγωγούνται στο κυνήγι “πακέτων εργασίας” και της ιδεολογίας του επιβιωτισμού και ατομισμού.

Τι να κάνουμε;

Χρειάζεται από την δική μας μεριά να παλέψουμε σε δύο κυρίως επίπεδα:

- Το πρώτο είναι το άμεσο οικονομικό και συνδικαλιστικό-δικεκδικητικό, που αναφέρεται στην τήρηση των δεσμεύσεων του κεντρικού και τοπικού κράτους για δεδουλευμένα και όρους εργασίας. Δεν σκύβουμε το κεφάλι, δεν λέμε «πάλι καλά», αγωνιζόμαστε για όλα εκείνα που μας κλέβουν. Να παλέψουμε, ενάντια στην απλήρωτη εργασία και στην καθυστέρηση καταβολής των δεδουλευμένων μας, που τείνει να γίνει καθεστώς σε αυτά τα προγράμματα. Γύρω από αυτά τα ζητήματα συγκροτήθηκαν οι πρώτοι αγώνες. Έχοντας όμως ως στόχο την κατάργηση αυτών των προγραμμάτων και σχέσεων εργασίας. Θα δώσουμε αυτή τη μάχη μέσα και στις νέες συμβάσεις. με γνώμονα, πως η μόνιμη και σταθερή εργασία για όλο το λαό αποτελούν αδιαπραγμάτευτο δικαίωμα. Κατάργηση των αισχρών αυτών συμβάσεων και η αντικατάστασή τους από μόνιμες θέσεις εργασίας. Θεμελίωση νέων συλλογικών συμβάσεων εργασίας. Ιατρό-φαρμακευτική περίθαλψη και πλήρης ασφαλιστικά δικαιώματα για όλους. Καταβολή του μισθού σε μηνιαία και όχι επιδοματική βάση

- Το δεύτερο είναι τα ευρύτερα εργατικά δικαιώματα με την λογική της χάρτας αναγκών. Κύριος στόχος πρέπει να είναι ότι ειδικά οι ελαστικοί εργαζόμενοι δεν πρέπει να παραιτηθούν ποτέ από την πάλη για μόνιμη και σταθερή εργασία. Ο πυρήνας της λογικής και πάλης μας είναι η διεκδίκηση του δικαιώματος

για «μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους». Με το πλαίσιο διεκδικήσεων που θέτουμε για ζητήματα της ανεργίας συνολικά και με τη λογική «να βρουν δουλειά οι άνεργοι» στην προμετωπίδα, μέσα από ένα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης και ρήξεων απέναντι στο κεφάλαιο και τις κυβερνήσεις του. Πρέπει λοιπόν να ξαναδώσουμε νόημα στο σύνθημα ίση αμοιβή για ίση εργασία και ενιαία εργασιακά δικαιώματα, που σημαίνει δικαιώματα στην υγεία και την άδεια, την ασφάλιση κτλ.

Διεκδικούμε μισθούς που να ανταποκρίνονται στις κοινωνικές και βιοτικές ανάγκες του κάθε εργαζόμενου. Άμεσα, απαιτούμε αυξήσεις στους μισθούς όλων των εργαζομένων ανεξαρτήτου σχέσεως εργασίας. Ο μισθός φέτος πέφτει από τα 625 στα 490 ευρώ για αυτά τα προγράμματα. Είναι προφανές πως είναι ψίχουλα που δεν καλύπτουν ούτε τις βασικές ανάγκες. Υπό αυτό το πρίσμα όλες μας οι διεκδικήσεις θα ήταν λειψές, αν περιοριζόμασταν στο να ζητάμε απλά την τακτική καταβολή του εκάστοτε μισθού-φιλοδωρήματος.

Καμία παραίτηση από την πάλη για μόνιμη και σταθερή εργασία.

Από την άλλη αναδεικνύεται η ανάγκη για μόνιμη και σταθερή παρέμβαση λόγω του επισφαλούς και περιοδικού χαρακτήρα της δουλειάς, ώστε να υπάρχει συνέχεια στις αγωνιστικές εμπειρίες και να μην χρειάζεται να “ανακαλύπτουμε συνέχεια τον τροχό”.

Γι αυτό προτείνεται να είμαστε κι εμείς εφευρετικού και να συμβάλλουμε στην συγκρότηση νέων μορφών συγκρότησης των εργαζόμενων

α) Ένα πανελλαδικό σωματείο ή ένωση εργαζόμενων/ωφελούμενων από τον ΟΑΕΔ. Συλλογικότητες σε πρωτοβάθμιο των “ωφελούμενων”. Είναι πράγματα που έχουν γίνει και οι δυνάμεις μας έχουν συμβάλει θετικά.

β) Μία πανελλαδική κοινωνικό-πολιτική πρωτοβουλία εργαζόμενων/ωφελούμενων (σχήμα) που θα λειτουργεί σαν ευρύτερη αγωνιστική πρωτοπορία. Υπάρχει μία ζώνη νεολαίας και εργαζομένων που αναζητά την αγωνιστική δράση με όρους ενός άλλου, νέου εργατικού κινήματος, ενάντια στην γραφειοκρατία, με ένα σύγχρονο εργατικό «τσαμπουκά». Αυτή τη πρωτοπόρα ζώνη που εμφανίζεται σε όλες τις μάχες της προηγούμενης περιόδου και είναι αντικείμενο της επίθεσης προσπαθεί να εκφράσει και οργανώσει η attack.

Η εμπειρία από τους αγώνες στα προηγούμενα προγράμματα (π.χ. σε σε Βόλο, Ηράκλειο και Θεσ/νίκη, Κεντρικά ΟΑΕΔ), αλλά και η δημιουργία σωματείων και πρωτοβουλιών σε έναν χώρο που κυβερνήσεις και ο υποταγμένος, εργοδοτικός και γραφειοκρατικός συνδικαλισμός μάχονται για να μην υπάρχει καμία μορφή και φορέας συλλογικής δράσης, αποτελούν απόδειξη πως είναι παραπάνω από δυνατό να μην περάσει το σχέδιο του κεφαλαίου για μια εργατική τάξη εξατομικευμένη, ασπόνδυλη, που θα κυνηγά πακέτα εργασίας.

Δημήτρης Παπακωνσταντίνου, μέλος του γραφείου του Κ.Σ. της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση

narnet.gr